

1. český thriller

Ostrov důchodců

Nemoc doktora Galéna

Vražda ženy

Pražský drak

Obejít Osud

Slib mrtvé

Zánik Svazu ziegleriků

m

ISBN 978-80-87622-21-6

1. český thriller

povídky

„Do boje jdi vesele, neboť mrtví,
kteří se nesmějí, jsou oškliví.“

Jack London
(* 1876 - † 1916)

Napětí českého thrilleru

Mám pro Vás překvapivou zprávu: antologii českého hororu (vydali jsme již pět knih a šestá je v rozběhu) se narodil bratříček - český thriller. Jeho první svazek držíte právě teď v rukách. A proč najednou od sebe oddělujeme horor a thriller? V poslední době se nám stále častěji stávalo, že někteří autoři antologie hororu tíhli spíše k vyvolávání napětí, než strachu. Jak všichni víme, většinou jdou oba „prvky“ ruku v ruce, takže často splývají, i když - jak tvrdí „učebnice“ - v thrilleru se více obáváme o osud hrdiny, kdežto v hororu pocitujeme strach my sami coby čtenáři. Všichni však víme, že hranice jsou nesmírně tenké. Přesto jsme pro autory, kteří milují více napětí než strach, hledali schůdnou cestu, a tak jsme vytvořili novou knižní sérii povídek - 1. český thriller.

Dnes se Vám představí Sedm statečných autorů: **Vladimír Procházka** (Ostrov důchodců), **Petr Jeník** (Nemoc doktora Galéna), **Jana Bendová** (Vražda ženy), **Milan Ladko** (Pražský drak), **Michal Epstein** (Obezít Osud), **Luboš Štěrba** (Slib mrtvé) a **Zbyněk Vičar** (Zánik Svazu ziegleriků).

Ve svém thriller záměru chceme pokračovat, a proto oslovujeme všechny tvůrce, aby se zapojili do **2. českého thrilleru**.

Uzávěrka pro odevzdání rukopisů: do 30. 11. 2015

Rozsah: do 22 normostran, tj. cca 40 000 znaků.

Díla posílejte: na mail editorovi nakladatelství Milanu Kalinovi, kalina08@atlas.cz , nebo na adresu nakladatelství.

Při výběru bude rozhodovat jediné kritérium, kvalita napětí! Přitom se nebráníme využívání prvků zdánlivě pro thriller „nevhodných“, například fantasy, sci-fi, apod.

Na základě dosavadních zkušeností mohu směle prohlásit, že na českém literárním nebi se pohybuje dost skvělých autorů, a tak nepochybují, že sbírky thriller povídek budou stejně úspěšné jako antologie hororové.

Takže se Vás ptám: Přidáte se?

Zároveň do našich řad mile vítám i naše stálé čtenáře!

Ladislav Kocka, nakladatel, 01/2015

První povídka Vladimír Procházka

Ostrov důchodců

Roman si v koupelně všechny potřebné proprietary připravil v předstihu. Nejdřív si pečlivě opláchl obličej a vysušil čistým ručníkem. Jakékoliv smítko na kůži mohlo způsobit, že maska, vytvořená z latexu podobného lidské kůži, by nepřilnula.

Proměna v dědovu podobu zabere nejméně hodinu času. Jako herec okresního divadla to věděl poměrně přesně, vždyt podobně se líčil do svých rolí téměř každý večer.

Zatímco jemně prováděl jednotlivé úkony, z obýváku k němu doléhaly hlasy z televize. Zaujala ho jedna zpráva. „Vláda včera na mimořádném zasedání schválila s okamžitou platností snížení věkové hranice pro vstup do tak zvaného Ráje důchodců na 80 let,” přednáší redaktorka. „Tento přínosný krok ocení všechny zainteresované strany, tedy jak naši starší spoluobčané, kteří si vychutnají podzim života v luxusním prostředí, tak jejich příbuzní, kteří získají víc volna věnovaného sobě.“

Zaslechl odborné názory předních sociologů a sociálních psychologů, kteří na základě svých výzkumů vysoce oceňovali život důchodců na Císařském ostrově. Běží záběry z ostrova: vidíme rozesmáté dědečky a babičky, procházejí se po rozkvetlé louce, sbírají květiny, poslouchají ptáky, vyhřívají se na sluníčku. „Závěr svého života obohacují radostí, krásou a láskou,” poznamenává novinářka.

Hlavu měl již Roman dokonale přeměněnou. S troškou zalíbení se díval na svůj umělecký výtvar. Děda by se radoval, nikdo jiný by nedokázal tak dokonale ztělesnit jeho podobu. Nesmí se ale zdržovat, zbývají krk a ruce. „Au!“ zasyčel, když lepil na krk umělou kůži. Vybaivil se mu včerejší trénink karate,

jednomu ze sparingpartnerů uletěla pěst a Roman dostal prudký úder těsně vedle krční tepny.

„Ták,“ ještě ruce, a proměna bude dokonalá.

Roman se postavil před velké zrcadlo a hrdě si prohlížel výsledky svého čarování. Ze třicetiletého chlapíka se dokonale přetavil na prastarého kmata s řídkými šedivými vlasy, s tváří zoranými vráskami, propadlými líci díky vypadaným zubům.

Sedl si v obývacím pokoji do křesla a trpělivě čekal. Pokaždé správně odhadl příchod poštovní úřednice.

Vyhližel důchod. že si jej vyzvedává i po dědově smrti, to nebyl jeho nápad, Roman by na něco podobného nepřešel ani ve snu. Stařík znal jejich finanční situaci. Manželka Romanovi po porodu zemřela a on sám vychovával postiženou dceru. Malá Romana, upoutaná na invalidním křeslu, od útlého dětství projevovala nesmírnou inteligenci, a tak ji Roman umístil do jedné z předních škol. Ta ovšem nebyla zadarmo, stála nemalé peníze. Proto se s dědou předem domluvili na tomto podivném triku, který měl využít po jeho skonu: smrt zatají, tajně ho pohřbí na zahradě v rodném domě, a dál může pobírat jeho důchod.

Ačkoliv se každý měsíc při přebírání důchodu Roman třásl, již tři roky mu podvod bez problémů vycházel. Občas jej přepadaly výčitky svědomí, styděl se, ale když viděl rozjasanou tvář Romany, jak pospíchá do úžasně chytré školy, překousl cokoliv.

„Crrr,“ ozve se zvonek, ale jenom jednou. Romana zamrazí zlá předzvěst, doručovatelka zvoní vždy dvakrát, tak se přece domluvili.

Za dveřmi stáli tři muži v černých oblecích s pestrými krvatami. Před nimi přeslapují holčičky, které hned spustily veselou píseň o jaru. Romanovi sevrel strach vědomí, nerozuměl textu, ztratil pojem o času.

Jakmile děti dozpívaly, nejvyšší muž se zeptal: „Pan Roman Král?“

Roman neměl ani sílu přikývnout.

„Jsme zástupci servisní organizace Ráj důchodců,“ usmál se dlouhán. Představil se jako Karel Valášek, vedoucí bezpečnostní složky firmy.

Roman coby herec okamžitě odkryl faleš v jeho smíchu. A vůbec dobře nezněla ta funkce, vedoucí bezpečnostní složky?!

„Jsme z organizace Ráj důchodců, však víte,“ opakuje Valášek.

Proboha, děda by dnes slavil osmdesátiny! Roman se hrůzou zptil. Novinku související s věkovou změnou pro důchodce přece hlásili před chvílí v televizi! Měl utéct! Nejraději by si nafackoval, ale to by se prozradil, nesmí přestat hrát svou roli. Jinak skončí ve vězení a Romana zůstane sama. Kdo si ji k sobě vezme? Příbuzné nemáme, takže zbývá dětský domov. Sbohem elitní školo!

Roman cosi nesrozumitelného zahuhlal. Přítomní brali jeho projev jako souhlas.

„Víte, že půjdete s námi, že?“ pokračoval v prázdném úsměvu Karel Valášek.

Na rozemyšlení nezbylo moc času. Dlouhánovi pomocníci vzali Romana do podpaží a již ho vedou po schodech a ven z domu. Jejich úchop připadal Romanovi, jako když policisté vedou zločince.

Na ulici překypující sluncem stál autobus, do širokého okolí z něj vyhrávala veselá hudba. Valášek gestem vyzval Romana, aby nastoupil.

Všechny pohyby prováděl Roman s dokonalou přesností starého muže. Když se však nešťastně dotkl Valáškovy dlaně, ten se na chvíli zarazil, jakoby mu lidské teplo cosi neznámého signalizovalo. Pootočil údivem hlavu.

Autobus byl plný starých lidí, dědečků i babiček, vesele štěbali. Roman zvolil nejbližší volnou sedačku. Stále nechápal,

co se děje, ale tušil, a už se i bál, že se stane něco nepříjemného.

Autobus kličkoval městem k jeho středu, kde sídlil magistrát. Na městském úřadu všichni přítomní rozhazovali sladké úsměvy.

„Čeká vás nejhezčí období vašeho života!“ opakoval třikrát starosta.

Potom důchodce odvedli do konferenčního sálu. Na velkoplošných televizních obrazovkách se promítal film o Císařském ostrově. Nejvíce záběrů se věnovalo mladým zdravotním sestrám s velikými výstříhy a krátkými sukněmi, do kamery se zbytečně předklánely, takže jim div nevyskočila řadra z podprsenek.

Následovalo podepisování souhlasů s umístěním do Ráje důchodců na Císařském ostrově. Vzhledem ke zpěvné náladě nikdo neprotestoval. Staří si klidně nechali vzít i otisky prstů. Odměnou jim byla velká pamětní medaile města a drobný svazek kvítí.

U Romana se pokaždé vždy delší dobu zjevoval Karel Valášek.

Z budovy magistrátu již důchodci neodcházeli hlavním vchodem, kde je vítali novináři s televizními štaby, nýbrž byli vedeni chodbou ve sklepě do vedlejšího objektu.

Venu čekal starý nákladní automobil, to už ale muže v oblecích vystřídali chlapci v maskovacích uniformách. Z přítomných si nikdo změny ani nevšiml. Kromě Romana.

Staří bez odporu nastoupili po dvou žebřících do úložné části vozidla. Některým uniformování pomáhali neurvale. Ne-smím být moc citlivý, myslel si Roman.

Dobrá nálada starých pokračovala také v nákladáku, přestože byli ukryti pod plachtou a izolováni od venkovního světa.

Jízda trvala přibližně hodinu, Roman si pokoušel zapamatovat směr, kudy jeli.

Po zastavení zaslechli hrubý hlas: „Vystupovat!“

Důchodci čekali na přistavění žebříků, jenže marně. Chlapci v uniformách vylezli na korbu vozu a začali staříky drsně strkat ven. Někteří odvážnější stařečci brblali, stařenky se polekaly a pofňukávaly. Při skocích se snažili dopadat na nohy, většině se to ale nepodařilo, poranili si kolena a kotníky. „Ticho!“ krotil bolestivé štkání Valášek.

Proboha, co to má znamenat?! žasne Roman.

„Tam, k vodě!“ ukazovaly uniformy.

Před nimi se rýsovala široká řeka a v dálce vyčníval ostrov.

„Do vody, a plavte! Tam vás čeká ráj,“ křičí Valášek. Důchodci zmateně přešlapují, obracejí se jeden na druhého s bezmocným prosebným pohledem. Z kraje je začínají poštuchovat holemi maskovaní. Roman zpozoroval, že se jim na opascích houpají pistole a přes rameno mají přehozeny samopaly. Kdo zaváhá, dostává tvrdou ránu do zad, ramen i nohou. Několik lidí upadlo. Ozvaly se výstřely, což vzbudilo u starých paniku, vedoucí ke zmatenému úprku do řeky. Roman viděl první mrtvoly, ozbrojenici je tahali stranou davu k nákladnímu autu. Staří naříkají, prosí, maskovaní se chovají nemilosrdně jako stroje. Zazněly další výstřely. Všechn se zmocnil mrazivý chaos.

Roman se protlačil do čela prchajících. Hledal někde skulinu, ale celý prostor byl obklíčený, odkrývala se před ním jen ulička vedoucí k hladině řeky směrem k ostrovu. Na vodě již pluly čluny s novými ozbrojeníci.

Důchodci se zmateně plácali ve vodě, těm hbitějším se daří chvílemi i plavat.

Roman si dával pozor na čluny. Zahlédl totiž, že jakmile se přiblíží k některé ze šedivých hlav, bijci do nich neváhají mlátit holemi, dokud se nepotopí. Podobný osud potkával i ty, kteří se o loďku rozhodli zachytit, a tak si ulehčit plavání. Roman chtěl některým pomoci, ale ochránci ho od ostatních odstrkávali ostrými dlouhými bidly.

Hbitost čerpající z mládí Romanovi pomohla. Nicméně se začínal bát o stav umělé kůže. Povrch dýchal, člověk se v ní dokonce i potil, ale dosud ji nikdy nezatížil vodou. Jestli lepidlo ve vlhku povolí, odpadne povrch a všechno se prozradí. Co pak nastane, o tom v dané situaci nepochyboval.

„Na tebe si dám pozor!“ Rozpoznal hlas, patřil Karlu Valáškovi. Z nějakého důvodu si na něj zasedl.

Ze čtyřiceti starých lidí doplavalo na ostrov jenom osm. Leží vedle sebe na písčité pláži a třesou se zimou. Scvrklýma rukama hrabají kolem sebe, hlasitě pláčí, volají o pomoc. Ta však nepřichází, a ani nepřijde, to již Roman pochopil. Měl jím to ale říct? Nemohou tomu rozumět, ale nechtějí se ani smířit.

Tři staříci se zvednou a rozhlízejí se po okolí. Tohle má být ten vytoužený ráj?! Klesnou na kolena, sesunou se na zadek, hlavu položí na stehna a rukama si ji přikryjí.

„Budte rádi, že vás tu řeku nenechám přeplavat ještě jednou!“ směje se Valášek. „Ušetřil bych spoustu času,“ prohodil.

„Co tady máme dělat?“ otázka vyklouzla z Romana nečekaně.

„Žít, co jiného sis myslí?!“ křikne po něm dlouhán.

„Tohle je ale zločin,“ a Roman hned lituje, že ta slova vůbec vypustil.

„Cos to řek, dědku?! Co?!“ rozeřve se dlouhán. Dává pokyn ozbrojencům, dva přiskočí k Romanovi, jeden ho zasáhne holí do hlavy, druhý se mu pokouší přerazit pažbou samopalu páteř. Roman padá, zkouší si krýt hlavu i záda. Rány jsou tvrdé, slyší, jak praskají kosti, bolest krvácí zevnitř. Roman prosí, aby ho nechali. Chlapíci jen neradi přestávají.

„Vážení důchodci,“ spustí naoko slavnostní řec Karel Valášek. Příjemný tón pozvedne hlavy všech přítomných. Rozsvítila se v nich naděje. Je to jasné, všechno byl žert! Tváře jim pokryly náznaky úsměvů. Co nevidět se objeví líbezné

mladé ošetřovatelky, pečlivě připravené pokoje, prostě ráj na zemi!

„Tímto způsobem se řeší státní důchodová politika!“ snížil hlas do výhružnosti Valášek. „Tady se můžete pást. Najdete tu dost šťovíků a jiných chutných rostlinek. Jsem ovšem zvědav, jak dlouho vydržíte. Garantuji, že zakrátko pochcípáte! Řeknu vám, rekord přežití patří jednomu devadesátiletému dědkovi, vydržel šest dnů. Zkuste jej překonat!“ Zamyslel se a dodává: „Škoda, že vás nemůžeme využít ani jako dárce orgánů, jste staré živé mrtvoly! Uhnete nám ze slunce, přestanete užírat chleba.“

Mávl rukou. „Na viděnou zítra!“ A odešel.

Vzápětí potom kolem ostrova v dostatečné vzdálenosti od řeky vyrostly ocelové kúly, vyjely z podzemních úkrytů jako atomové rakety ze sil, doplnil je drátěný jiskřící plot, plný elektriny. Zvenku jej obcházelí strážci vyzbrojení samopaly.

Roman klopýtal, pohyboval se opatrně, aby se neprozradil, na vrcholek ostrůvku, odkud se rozhlédl. Zklamaně si vzdychl, okolí bylo obklíčeno plotem, ostrahou a řekou. Povrch ostrova tvořila řídká tráva doplněná bylinami, možná jedlými, jak říkal dlouhán Vaněk. Nikde neviděl nádrž s pitnou vodou. Není tedy divu, že tady nikdo dlouho nepřežije.

Vrátil se do skupinky přestárlých mužů. Jedni leželi na zádech a zírali do oblačného nebe, druzí se převrátili na břicho, lízali písek, kamínky a zeleň, další se stočili do klubíčka, podobali se embryím v lůnu.

Roman poznal, že žádný z nich nemá sílu bojovat. On ale musí odsud! Romana už dávno čeká doma na jeho příchod. Určitě se o něj bojí!

Hledal slabiny, kudy by mohl uniknout. Došlo mu, že bez tmy se neobejde, počká tedy na noc.

S tmou mezi obyvatele ostrova vklouzl chlad. Drkotali zuby, nikdo nepromluvil. Ztratili naději, zmizela chuť žít.

Roman si všiml, že za plotem přes noc zůstává jen dvojité ostraha, každý z ozbrojenců obchází půlku ostrova, setkávají se dvakrát na obou stranách. Obejít polovinu ostrova trvá každému z hlídačů necelých deset minut. To by mohlo stačit! Plán je jednoduchý, pronikne skrz plot, na jedné straně zlikviduje ostrahu, přitom mu zůstane dostatek času na to, aby doplaval ke břehu, než si někdo něčeho všimne.

Podle hvězd Roman hádal, že se noc překlopila přes půlnoc. K bzučícímu plotu se raději doplazil, ačkoliv tušil, že jej stejně nikdo nesleduje, ozbrojenci si byli příliš jistí bezmocnosti starochů. Jak ale překonat plot plný elektriny? Scházela lopatka, prsty při hrabání lámal silný tlak ztvrdlé půdy a ostré hrany kamenů. Po dlaních mu tekla teplá krev. Když mu pod rukama několikrát zapřekážela velká pamětní medaile visící na krku, napadlo ho celkem jednoduché řešení. To je lepší než lopata!

Díra k podlezení plotu musela být dostatečně hluboká, aby se ani kouskem těla nedotkl drátěných ok nabitych elektřinou. Průlez na druhou stranu vyhrabal za necelou hodinu. Vylezl tam celkem přesně. Když se náhle objevil po boku ozbrojence, povšimnul si, jak se mu údivem protáhl pohled. Kopem do kolena ho srazil k zemi. Muž ale vyskočil a chytal Romana za hlavu. Začali se škrtit. Silný tlak na Romanův obličej způsobil, že latexová maska se dala pomalu do pohybu. V jedné chvíli se odlepila úplně. Ozbrojenec s cizí tváří v rukách vyjekl překvapením. Přesným úderem na ohryzek Roman další výkřik zarazil. Chlap chropťel, dusil se na zemi, blížil se k smrti.

Roman nezaváhal, skočil do vody a plaval ke břehu. Spolehlivě ho vedla světla z pobřežních uliček a domů nedalekého města.

Právě vylézal z vody, když zaslechl výstřel a vysoko nad ostrov i hladinu řeky se vzneslo signální světlo na padáčku. Je prozrazen! Strhal ze sebe zbytky gumového přestrojení. A teď

utíkat, a to hodně rychle. Než odhalí, pokud vůbec, jeho identitu, bude doma.

Opustil nábreží a ocitl se na ulici plné světel, nočního života a tramvají. Ano, koleje by mohl využít k rychlé dopravě k domovu.

Na tramvaj nemusel čekat dlouho. Klesl na sedačku, a teprve po chvíli si uvědomil, že si od něj cestující odsedávají. Z jeho oblečení kapala voda, tvář pokrývaly kapky bláta. To je jedno! Zanedlouho tramvaj míjel a předjízděl vůz s majákem. Roman se už naučil být opatrny. Zvlášť když se za sklem mihla povědomá tvář! Co když?! Co když ho mohou sledovat? Ale jak? Medaile. Roman nebyl naivní, třeba v sobě ukrývá gps?! Stáhl ji z krku a položil na sedačku.

V dálce skrz přední okno tramvaje, směrem k další zastávce, zpozoroval, že na kolejích stojí policisté. Nepřemýšlel, a jednal. Vrhl se k zadní části vozu, násilím otevřel dveře a za jízdy vyskočil. Díky bohu, dopadl na nohy, nic si nepolámal! Okamžitě se ztratil v uličkách.

Činžovní dům, kde Roman bydlel, se topil ve tmě. Co kdyby už ale byli i tady? Znovu v něm promluvila ostražitost. Nepočítal s tím, ale... Co tedy podnikne? Hbitě vyzvedne dceru a někam se ukryjí. Nechtěl se spolehnout na náhodu, znal slabiny domu i svého bytu, takže nejdřív vylezl po hromosvodu na střechu krajního vchodu, nahoře přešel nad prostřední vchod, a protože bydleli až v nejvyšším patře, ze střechy se spustil na balkon. Choval se jako šelma. Část okna v dětském pokoji skrývala drobnou tajnost, o které věděl jen on. Stačilo zatlačit na přesné místo a domov se stal lehce přístupným. Závadu Roman neponechával záměrně, spíše byl líný ji odstranit, a teď mu možná zachrání život!

Tíše vklouzl do dětského pokoje, téměř shodil televizi ze stolku. U postele stál invalidní vozík, slyšel oddechovat dítě, rozpoznal Romanu díky drobné siluetě a třpytícím se dlouhým vlasům. Je v pořádku!

Ne, ne, budit ji nesmí! Raději si prohlédne byt, jestli je bezpečný. Nevěřil, že by ozbrojenci dokázali tak rychle odhalit jeho identitu a spojit ji s dědou.

Dostal žízeň, vstoupil do kuchyně, aby se napil vody, vtom se náhle v místnosti rozsvítilo světlo. U stolu seděl Karel Valášek a mířil na něj pistoli.

„Překvapení,“ řekl klidně.

Roman se cítil zaskočený. Co má dělat? Utíkat? Zbytečné. Zápasit? Jak?

„Dobrý večer, pane Romane Králi,“ zašklebil se Valášek. Když se nedočkal odezvy, pokračoval. „Vy jste nám ale dal! Takhle nezodpovědně kazit náš podnikatelský záměr! To je z vaší strany opravdu kruté.“

V Romanovi bloudí myšlenky, hledá východisko ze situace. Jak se dostat k Valáškovi co nejblíže?!

„Asi byste rád věděl, jak jsem vás odhalil, co?“ Valášek se pousmál. „Myslel jste, že nezkontrolujeme otisky prstů? Čiperného stařečka nahradil mizerný herec! Nebojte se, na ostrov se nevrátíte. Jste nepřítel státu.“ Souhlasně kývnul. „Co ted' s vámi?“ Snad čekal na návrh řešení. „Půjdete s námi, nebo proti nám?! Dobře si rozmyslete odpověď.“

Roman odmítavě zakroutil hlavou. Přiblížil se ke stolu.

„Tušil jsem to,“ řekl Valášek, „a podle toho i zařídil. Zameťtu stopy.“

Roman kopl do stolu, dřevěná hrana tvrdě narazila do prsou sedícího dlouhána. Skok a Roman je u něj. Uchopil ho za krk. Valášek se zvedl, brání se jednou rukou, druhou s pistolí míří k Romanovu boku. U jeho pasu Roman zahlédl vojenský nůž. Rychle uvolnil jednu ruku, vytrhl zbraň a nezaváhal, vrazil ostří hluboko do Valáškovy hrudi. Současně zazněl výstřel. Roman těsně pod žebry ucítil žhavou bolest. Oba rváči padají na podlahu.

„Nás nezničíš,“ sýpe Valášek. Roman omdlel.

Přes okno se do kuchyně prodíralo ranní slunce, když se Roman probral. Na zádech vedle něj leželo mlčenlivé tělo. Mrtvý dlouhán Karel Valášek.

Roman stěží vstal, v boku měl snad vraženou jehlu. Podivil se nad tím, že žije. Včerejší události proletěly před očima světelnou rychlostí. Končily zastaveným stop záběrem, který se jmenoval Romana.

Ručkoval po zdi, mířil do dětského pokoje.

Romana ležela na boku, zády ke dveřím a čelem ke stěně, přikrytá pérovou dekou se vzorkem psíků. Ještě spí? Probudím ji jemně, přemýšlel Roman. Lehounce se posadil na okraj postele, dřevěná kostra nezavrzala, matrace se ani neprohnula. Pohladil ji po vlasech. Cosi lepkavého se zachytilo na bříších prstů. Chytil Romanu za ramena a pootočil ji k sobě. Zašklebila se na něho hluboká rána z podříznutého hrdla.

Proboha! Roman se roztřásl, dech i srdce kmitají, hlavu dcery vložil do klína, byla lehká a volná jako vítr v zimě.

Najednou se z ničeho nic zapnula televize. „Hlásíme se vám z organizace Ráj důchodců,“ mluví redaktorka. „Rozjásané tváře našich starých spoluobčanů svědčí o jediném, že všichni na Císařském ostrově doslova překypují štěstím...“

Kdo přístroj vůbec pustil? zarazil se Roman. Podíval se ke dveřím pokoje. Pochopil, že je o něm už rozhodnuto.

Vladimír Procházka

Narodil jsem se před více než padesáti lety. Žil jsem v Březové u Sokolova. Otec dělal na železnici, matka na úřadě, peněz bylo málo, a tak jsem vyštudoval vojenské gymnázium a následně medicínu. Chtěl jsem dělat gynekologii, ženské (pohlaví) mě odjakživa přitahovaly(o), ale nebyl to pro armádu obor právě nevhodnější... Skončil jsem u chirurgie. A je to krásná, i když náročná, profese. Dnes už působím v civilu. Žiju s rodinou v Plzni. Dočkal jsem se své dlouhovlásky a ta mi dala dvě děti - kluka a holku. Pomalu mi přerostly přes hlavu a já začínám šedivět.

S uměleckou literaturou a psaním mě seznámil můj kamarád Láďa (naposledy jsme se viděli, když nám bylo patnáct let, škoda!). Spolu jsme prožívali nejrůznější dobrodružství a on mě prakticky ukazoval, že je jde prostě a zajímavě dávat na papír. Zaklíčování prožitků do obyčejného papíru pomocí obyčejných písmen jsem dlouho považoval pro mne za nepřístupný ostrov. Psát jsem si troufl až v pětadvaceti. Thrillery jsou taková bokovka. U nich se ale hned pozná, jestli něco umíte, nebo ne. Thriller je spravedlivý k autorům i ke čtenářům. Proto si jej vážím. Nedá se obelhat.

Nemoc doktora Galéna**1.**

Prešlapoval uprostřed nástupiště metra Smíchovské nádraží a pozoroval lidi stojící či procházející kolem něj. Cítil se mocný, protože nikdo z nich netušil, jak blízko má díky němu k smrti. „Nepřekážej, tlusťochu!“ Mladík s červenou kšiltovkou do něj strčil. Měl by mít úctu ke stáří. Hm, vždyť je mi teprve pětačtyřicet! povzdechl si doktor Josef Galén. Chápal ovšem, že vzhledem ke své tloušťce vypadá starší. Doma kluka slušnosti moc neučili a ve škole mu dávali instantní vzdělání bez morálního rozměru. Jak rád by mu Josef dal pěstí do zubů, na to ale nemá dost sil, navíc se dokonce i bál.

Již několik dnů tušil, že se kolem něj stahuje policejní smyčka, svědčila o tom řada podivných událostí. Přesto doufal, že druhá strana pochopila, že on je chodící bomba, že se k němu neodváží přiblížit, natož zaútočit, a že mu prostě všichni dají pokoj! Snad jim to naznačil dostatečně jasně: pokud ho rozžlobí, pustí smrtící virus do metra a přes něj zaplaví celé město. Aniž by chtěl, oči spustily rychlé mrkací pohyby, zmateně a rozpačitě se rozhlíží. Nenávidí ty prázdné pitomé obličeje! Povznáší se nad jejich kolotočem každodenního pachtění v mantinelech spánku, práce, piva, televize, v lepším případně zlatavého mamonu či sexuálního chtíče. Takový druh života mu připadal podřadný a nedůstojný. Nerozuměl lidem, nikdy je nechápal, stádní uspořádání života by ho unavovalo.

Kdyby Josefův Galénovi v dětství někdo prozradil, že skončí jako masový vrah, nevěřil by. Přesto se cítil dokonale nevinný. Byl to skromný muž, všem vždy vyhověl, poslouchal, plnil vůli a přání cizích, přitom jeho se nikdy nikdo nezeptal, co chce,

po čem touží, co cítí, o čem sní. Není proto divu, že nastal čas, kdy společnost musí všechny dluhy splatit.

2.

Josef prožil téměř ideální dětství. Měl chytré rodiče, otec byl obvodní lékař, matka učitelka na základní škole. Přesto už jako dítě pozoroval rozdíly mezi sebou a jimi.

Otec měl svalnaté tělo a racionálního ducha, chtěl budovat Josefou zdatnost ve sportu. Hrávali spolu fotbal, chodili střílet z pistole, ale nedařilo se. A když mu otec několikrát míčem rozbil nos a Josef netrefil terč ze vzduchovky ani z dotechové vzdálenosti, od podobných aktivit po tiché domluvě ustoupili. Díky tomu mezi nimi vyrostla chladná zed'

Matka ve svém povolání učitelky nijak nevynikala, příliš netoužila rozsvítit v dětech touhu po vzdělání, zlomila nad nimi hůl po několika letech praxe. Pozornost spíše přitahovala štíhlou postavou modelky a velkýma hnědýma očima posazenými blízko sebe. Josef, dívaje se na sebe do zrcadla, mezi ní a sebou nenacházel ani jediný spojovací znak. On prostě vypadal jinak: byl rozložitý, široký, a stále tlustší. Jedl dětské porce, několik týdnů i hladověl, a přesto přibýval na váze.

Podivný závěr, který navenek Josef silně potlačoval, vyznival už během dětství dost radikálně: tátá nemůže být můj táta, máma nemůže být moje máma. Chovali se k němu divně, odtahovali se, scházela pravá rodičovská vřelost, to všechno v sobě Josef cítil. Nebylo proto divu, že se domníval, že byl adoptovaný. V bytě prohledal všechny skrýše, aby pro své tvrzení našel důkazy. Marně. Tušené tajemství nerozlouskl ani při přebírání občanského průkazu, ani z nenápadných dotazů, zda jeho rodný list je pravý. Jsem adoptovaný? neodolal a zeptal se jednou otevřeně matky. Proč si to myslíš? Nemáte mě rádi tak jako vlastní dítě. Mýlím se, Josíku, já tě miluji takového, jaký jsi, řekla matka.